

der for Tiden ikke er andre, der skulle være særlige, saa skal man sige: Disse Anliggender ere særlige, og andre ere det ikke. Naar man vil sætte saadanne almindelige Udtryk som „f. Ex.“ eller „navnlige“ eller Alt det, som tidligere har staaet der, saa er det, man paa den Dør, vi ville have luffet, sætter den Paaskrift: Døren kan ikke luffes; man giver Enhver, der vil have Brud paa den Ordning, der er fastsat, en Anledning til at faae dette Brud frem. Ville vi have en Ordning af Almindeligt og Særligt, som ikke kan give Anledning til Misforstaaelse, ville vi lade være at give Anvisning paa Tvivl og urigtige Fortolkninger, saa maae vi vedtage noget Saadant som det, der er foreslaaet under Nr. 3. Hvis den høitagtede Minister vil sige, at han foretrækker nogen anden Form, saa er jeg for mit Vedkommende fuldstændig til hans Disposition. Jeg har viist dette ved engang tidligere at foreslaae Sagen ordnet paa en anden Maade, men naar jeg først har foreslaaet det paa den ene Maade, da er jeg berettiget til at fordrø, at den anden ikke bliver forkastet netop med den Grund, som talte for Antagelsen af den første. — Naar det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen) i Særdeleshed yttrede Ængsteligthed ved, at vi bandt os til noget fast Tilskud, saa vil jeg hertil sige, at dette er en meget berettiget Ængsteligthed, og jeg har jo selv praktisk viist, at jeg vil undgaae Alt, hvad der kunde medføre et Skin af, at den almindelige Lovgivningsmagt contractmæssigen bandt sig. De, der nære den samme Ængsteligthed som det ærede Medlem, beder jeg, at de dog ville stemme for Forslaget under Nr. 3, thi det er det eneste Middel, hvorved man kan værges sig imod Paastande om, at det stadige Bidrag har større Fasthed, end det skal have. Dette Forslag under Nr. 3, hvorved Udtrykket: „fast“ undgaaes, hvorved man undgaaer at sætte et feilt Begreb ind i Loven, bringer mig tilbage til en Ytring af den høitærede Minister, nemlig den, at det skulde være farligt her at tale om, at det, vi her vedtage, senere kan omgjøres. Hele min Betragtning af denne Sag staaer fuldstændig imod, at det skulde være farligt. Med Hensyn

til hele den islandske Sag, er min Opfattelse den, at vi, hvad Størrelsen af Tilskuddsummen angaaer, skulle gaae til den Grændse, som vor Pligt ligeoverfor Statskassen og vor Pligt ligeoverfor Islænderne paa lægger os, og jeg seer denne Grændse i det, Regjeringen har foreslaaet; men vi skulle tilige i denne Sag være fuldstændig aabne, være vore Hensigter fuldstændig bekendte og navnlig ligeoverfor Islænderne undgaae det, der efter min Mening er det Allerfarligste, nemlig at spille fordækt med dem. Naar man reent og uden Tillæg af øvrige Bestemmelser vil vedtage et Tilskud og lade aldeles uomtalt, hvorledes Retstilstanden efter dette bliver, uagtet den i flere Punkter uigjendrivelig vil undergaae Forandringer, og uagtet man paa den anden Side veed, at der paa Island er de meest afvigende Opfattelser med Hensyn til den bestaaende Tilstand, saa giver man enten forsættelig disse afvigende urigtige Anskuelser paa Island Haanden, eller ogsaa søger man at gaae bag om dem, idet man mener: vi ville ikke gaae ind paa dem, men ikke udtaler, hvad det er, man mener. Altsaa, enten man vil det ene eller det andet, enten man vil gaae ind paa det islandske Partis ekstravagante Anskuelser om deres forfatningsmæssige Stilling, eller man vil undeekfende dem, saa skal man her i Loven sige, hvad man vil, man skal ikke lade det staae aabent, thi derved udsætter man sig for en dobbelt Misfærdelse: enten for at ville mindre end det, man vil, eller for at have villet føre de Andre bag Lyset. Det er naturligvis langt fra min Mening at ville sige, at den høitærede Minister eller Noget af dem, der samstemme med ham, ville føre Islænderne bag Lyset, men jeg siger: saaledes ville de blive opfattede, og det vilde være beklageligt, naar de hagefter bleve opfattede paa denne urigtige Maade. — Maafee jeg nu maa komme til at berøre et Spørgsmaal, som den høitærede Minister fremførte, og som jeg forøvrigt allerede ved denne Sags anden Behandling havde bekværet, nemlig det, om der fordres en Grundlovsforandring til det, der skal gjøres, eller der ikke fordres en saadan. Vi have i vor Forretningsorden en Bestemmelse, som siger, at naar der til Behandling